ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು..ನನ್ನ ಮೊಬೈಲ್ ಸಂಖ್ಯೆ ತಗೊಳ್ಳಿ..ಇಲ್ಲಿ ಏನಾದ್ರೂ ಇನ್ಕನ್ವಿನಿಯೆನ್ಸ್ ಇದ್ರೆ ಕೂಡ್ಲೇ ನನ್ಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿ ತಿಳ್ಸಿ..'ಎಂದು ತನ್ನ ಸಂಚಾರಿ ದೂರವಾಣಿ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಅಪೂರ್ವ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿಕೊಂಡಳು.

'ನನ್ನ ನಂಬರ್‌ಗೆ ಕರೆ ಮಾಡ್ತೀರಾ..?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಅನಗತ್ಯ ಎನಿಸಿದರೂ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಲಾಗದೇ ಅವನ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನ ಮೊಬೈಲ್‌ಗೆ ಕರೆ ಮೂಡುತ್ತಲೇ ಕರೆಯನ್ನು ತುಂಡರಿಸಿ ಅ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಸೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸುತ್ತ,'ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು..?' ಎಂದು ಅವಳ ಕಣ್ಣೆರೆ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ವಿಜಯಮ್ಮ ಎದುರಿಗೇ ನಿಂತಿದ್ದರಿಂದ , ಅಪೂರ್ವ ಏನೂ ಎದುರಾಡಲಾರದೇ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು,'ಅಪೂರ್ವ..'

ಅವನು ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿಕೊಂಡ.

'ಅತ್ತೇ..ಏನೇ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ರೂ ನನ್ಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿ..ಯಾವ ಸಹಾಯ ಬೇಕಿದ್ರೂ ಸಂಕೋಚ ಇಲ್ದೇ ತಿಳಿಸಿ..ಸರ್ಜನ್ ಈಗ ಬರ್ತಾರೆ..ನನ್ಗೆ ರೌಂಡ್ಸ್ ಹೋಗೋದಿದೆ..' ವಿಜಯಮ್ಮನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ನುಡಿದು ಅಪೂರ್ವಳ ಕಡೆಗೆ ನಸು ನಗೆ ಬೀರಿ ಅವನು ಸರಿದು ಹೋಗಿದ್ದ. ಅವನು ತನ್ನ ಮೊಬೈಲ್ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಕಸಿವಿಸಿ ಮೂಡಿತ್ತು. ರಾಯರ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದನೇ ಹೊರತು, ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಅರ್ಥ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಸಂತೈಸಿಕೊಂಡಳು. ವಿಜಯಮ್ಮ ತೀರಾ ಕಳವಳಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಹತ್ತಾರು ಬಾರಿ ಐ.ಸಿ.ಯು. ಕದ ತಟ್ಟಿ ರಾಯರ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಿಸಿ ನರ್ಸ್‌ಗಳಿಂದ ಬೈಸಿಕೊಂಡರು. 'ಹೀಗೆ, ಪದೇ ಪದೇ ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಡ್ಬೇಡಿ.. ಅವ್ರು ಸರಿ ಹೋಗ್ತಾರೆ.. ಈಗ ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರ್ ಬರ್ತಾರೆ..ಅವ್ರು ಓರಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ..ಈಗ ಮುಂಚೆಗಿಂತಲೂ ಬೆಟರ್ ಇದ್ದಾರೆ..ಹೆದರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ..' ಎಂದರೂ ವಿಜಯಮ್ಮನ ತಳಮಳ ಹೇಳತೀರದಾಗಿತ್ತು.

ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಅವಳೂ ರಾಯರ ಆರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಿಸಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಮನದಲ್ಲೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಬಾಯಿ ಮಾತಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರೂ, ಒಳಗೇ ಅವಳ ಆತಂಕವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲಲು ಅವಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿಜಯಮ್ಮ ಮನೆ ದೇವರಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತರು. ದೇವರ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಹೃದಯ ತಜ್ಞರು ಬಂದು ಐ.ಸಿ.ಯು. ಒಳ ಹೊಕ್ಕು ಸೂಕ್ತ ಔಷಧೋಪಚಾರ ನೀಡಿದರು. ರಾಯರು ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮರಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇರುಳು ಕವಿದಿತ್ತು. ಡಾ. ಆದರ್ಶ ಡ್ಯೂಟಿ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ರಾಯರನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದಿದ್ದ.

'ನಿನ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಕಣೋ ಆದರ್ಶ..ನೀನು ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಅವರ ಪಾಣ ಉಳಿಸಿದೆ..ಇಲ್ದಿದ್ರೆ ಏನು ಗತಿ ಆಗ್ತಿತ್ತೋ..' ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದರು.

'ಅತ್ತೇ ..ನನ್ನನ್ನು ಸಣ್ಣವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ..ನಾನು ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿದ್ರೆ ನರ್ಸ್‌ಗಳು ಮಾಡ್ತಿದ್ರು.. ನನ್ನ ದೊಡ್ಡತನ ಏನೂ ಇಲ್ಲ.. ಅದು ಡ್ಯೂಟಿ ಅಷ್ಟೇ.. ಮಾವ ಸರಿ ಹೋದ್ರಲ್ವಾ..ನನ್ಗೆ ಅಷ್ಟು ಸಾಕು..ನಾನು ಮನೇಗೆ ಹೊರಡ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ..ಅಪೂರ್ವನ ಹತ್ರ ನನ್ನ ನಂಬರ್ ಇದೆ..ಏನೇ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ರೆ ಕರೆ ಮಾಡಿ..ನಾನು ಹೊರಡ್ತೇನೆ..' ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಅವನು ಹೋದ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ನೋಡುತ್ತ,'ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇ ಹುಡ್ಗ..ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಲಿತು ಎಂ.ಬಿ.ಬಿ.ಎಸ್, ಎಂಎಸ್ ಮಾಡಿದ. ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಹುಡ್ಗ..ಒಳ್ಳೇ ಗುಣದವ್ನು..ನಿನ್ನ ಅಂಕಲ್‌ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಮಗ್ನ ಕೊನೇ ಮಗ..ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ..' ವಿಜಯಮ್ಮ ನೀಡಿದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಆಲಿಸುವ ಆಸಕ್ತಿ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

'ಸದ್ಯ, ದೇವರು ದೊಡ್ಡವನು ..ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಈ ರೂಮಿಗೆ ಹಾಕ್ತೀನಿ ಅಂದಿದ್ದಾರೆ.. ನಾಡಿದ್ದು ಡಿಸ್ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡ್ತಾರಂತೆ..' ವಿಜಯಮ್ಮ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ದಬ್ಬುತ್ತ ನುಡಿದರು.

ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕವಿದಿದ್ದ ಆತಂಕದ ಮೋಡ ಕರಗಿ ತಿಳಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಪೋಲಿಸ್ ಸ್ಟೇಶನ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗನ ನೆನಪಾಗಿತ್ತು.

'ಅಪೂರ್ವ..ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಏನಾಯಿತೋ..ಏನೋ.. ಅವ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ..ಇಲ್ವೋ..? ನಾವೂ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂದಾಗ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಬಂದ ಸಂಗತಿ ನೆನಪಾಗಿ ಎದೆ ಧಸಕ್ಕೆಂದಿತು. ಈಗಲೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ, ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವುದೋ, ಬೇಡವೋ ಎಂದು ತೋಚದೆ ತಳಮಳಿಸಿದಳು.

'ಆಂಟಿ..ನಾನು ಇಲ್ಲಿರ್ತೇನೆ..ನೀವು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೀರಾ..?' ಅವರೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಬರಲೆನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ನುಡಿದಳು.

ಆದರೆ ವಿಜಯಮ್ಮ ಪಟ್ಟಾಗಿ,'ನಾನು ಇವ್ರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ನೀನೂ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗೋದು ಬೇಡಾ..ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೇಗೂ ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ಹಾಕ್ತೀನಿ ಅಂದಿದ್ದಾರೆ..' ಎಂದರು.

ಅಪೂರ್ವಳ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಲಿತಗೊಂಡಿತ್ತು, 'ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ..ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಶನ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ಏನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ,..ಈಗ ತಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಹಳಾನೇ ಹೊತ್ತಾಗಿದೆ..ಅಂಕಲ್ ಆರೋಗ್ಯ ಹದಗೆಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ತನಗೂ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಬಂದದ್ದು ನೆನಪಾಗಿರಲಿಲ್ಲ..ಇನ್ನು ತಾನು ಬೆಳಗ್ಗಿನ ತನಕ ಕಾದರೆ, ಸೂರ್ಯ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ..ಅವನಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಪೂರೈಸಿ ಬರಬೇಕು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಅವನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು.. ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ, ತಾನು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಬಂದಿರುವುದರ ಅರಿವಾದರೆ, ಆಕೆಗೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಬಹುದು. ತಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ..?'

ಅವಳ ಚಡಪಡಿಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ವಿಜಯಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು,'ಏನಾಯ್ತು ..ಯಾಕೆ ಒಂಥರಾ ಇದ್ದೀಯಾ..?'

'ಏನಿಲ್ಲ ಆಂಟಿ,..ನಾನು ಮನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಬಂದಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸ್ತಿದೆ.. ಒಮ್ಮೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬರ್ತೀನಿ..ಹೀಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಗೆ ಬರ್ತೀನಿ..ಸರೀನಾ..?' ಅವರ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಕಾಯದೇ ಅಪೂರ್ವ ಎದ್ದಳು.

'ಕತ್ಲೇಲಿ ಒಬ್ಳೇ ಯಾಕೆ ಹೋಗ್ತೀಯಾ..? ಬರುವಾಗ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿ ಬರಬಾರದಿತ್ತಾ..?'

'ಬೇಗ ಬಂದು ಬಿಡ್ತೀನಿ ಆಂಟಿ' ಎಂದವಳೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟಳು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಊಟ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಅಪೂರ್ವ, ಹೊರಗಿದ್ದ ಆಟೋ ಹಿಡಿದು ಮನೆಯ ವಿಳಾಸ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಸೂರ್ಯನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಿದೆಯೋ ಎಂದು ನೆನೆದು ಅವಳು ವಿಹ್ವಲಳಾದಳು.

ಮನೆ ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದಂತೇ ಅವಳ ಹೃದಯ ನಗಾರಿಯಂತೆ ಹೊಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಯಾವುದೇ ಸಪ್ಪಳವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪೂರ್ವ ಮನೆಯ ಬೀಗ ತೆರೆದು ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿ ಒಳಗಡಿಯಿಟ್ಟಳು. ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಂತೆ ಕತ್ತಲಲ್ಲೇ ತಡಕಾಡಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯುತ್ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದಳು. ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಸೂರ್ಯ ಕಂಗಳಿಂದ ಕೆಂಡದುಂಡೆಗಳನ್ನು ಉಗುಳುವವನಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ. ಅಪೂರ್ವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವ ಮುನ್ನವೇ ಅವಳೆಡೆಗೆ ದಾಪುಗಾಲಿಕ್ಕಿ ಬಂದವನೇ ಅವಳ ಮುಖ, ಮೂತಿ ನೋಡದೇ ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದ. ಅವನ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಪ್ರಹಾರಕ್ಕೆ ತತ್ತರಿಸುತ್ತ, ಅಪೂರ್ವ ಕೆಳಗೆ ಕುಸಿದಳು.

ಅಧ್ಯಾಯ 7

ಅಪೂರ್ವಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚೀಲ ನೆಲದ ಪಾಲಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಆಹಾರದ ಪೊಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಂತೇ ಸೂರ್ಯನ ಆವೇಶ ಇಳಿದಿತ್ತು. 'ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಹೋಗಲು ನಿನಗೆಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ..? ಅಪ್ಪ ಆವತ್ತು ಜೈಲಿಗೆ ಹಾಕಿ ಹೋದ್ರು.. ಈಗ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಗೃಹ ಬಂಧನದಲ್ಲಿಡ್ತೀಯಾ..?' ಅಪೂರ್ವ ಮಾತನಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೊಡೆದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಅವಳ ತುಟಿಯೊಡೆದು ರಕ್ತ ಒಸರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಪ್ರಹಾರ, ಆಘಾತದಿಂದ ಮೇಲೇಳಲು ಆಗದಷ್ಟು ದುರ್ಬಲತೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಆವರಿಸಿತ್ತು.

'ನನ್ಗೆ ನೀನು ಮಾಡಿದಂತೆ..ಈಗ ನಿನ್ನನ್ನು..ನಾನು ಏನು ಮಾಡ್ತೀನಿ ನೋಡ್ತಾ ಇರು..' ಸೂರ್ಯ ಅವಳ ತೋಳು ಹಿಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿದವನು ದರದರನೇ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ದ. ಅವನೊಳಗಿದ್ದ ಕೋಪ, ರೌದ್ರತೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಬಲ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತ್ತೇನೋ..! ಅಪೂರ್ವಳ ದೇಹ ಅವನ ಶಕ್ತಿಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲೂ ಆಗದಷ್ಟು ದುರ್ಬಲವಾಗಿತ್ತಾದರೂ, ಮನಸ್ಸು ಮುಂದಿನ ಸಂದರ್ಭದ ಆತಂಕದ ಘಂಟೆ ಮೊಳಗಿಸಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾವಿಬ್ಬರೇ..! ಹಸಿದ ಹುಲಿಯ